Trešdiena, 2021. gada 7. jūlijs

P9_TA(2021)0346

ES un NATO sadarbība transatlantisko attiecību kontekstā

Eiropas Parlamenta 2021. gada 7. jūlija rezolūcija par ES un NATO sadarbību transatlantisko attiecību kontekstā (2020/2257(INI))

(2022/C 99/12)

Eiropas Parlaments,

— ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību (LESD),

— ņemot vērā Ziemeļatlantijas līgumu,

— ņemot vērā Līguma par Eiropas Savienību (LES) V sadaļu un jo īpaši tā 21. un 42. pantu,

— ņemot vērā 2018. gada 13. jūnija rezolūciju par ES un NATO attiecībām ([1]),

— ņemot vērā 2018. gada 11. decembra rezolūciju par militāro mobilitāti ([2]),

— ņemot vērā 2019. gada 14. februāra rezolūciju par INF līguma nākotni un ietekmi uz Eiropas Savienību ([3]),

— ņemot vērā Ziemeļatlantijas līguma organizācijas (NATO) ģenerālsekretāra 2019. gada 2. augusta paziņojumu attiecībā uz Līgumu par vidējas un tuvas darbības kodolieročiem,

— ņemot vērā 2019. gada 26. novembra normatīvo rezolūciju par priekšlikumu Padomes direktīvai, ar ko attiecībā uz aizsardzības pasākumiem Savienības satvarā groza Direktīvu 2006/112/EK par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu un Direktīvu 2008/118/EK par akcīzes nodokļa piemērošanas vispārēju režīmu ([4]),

— ņemot vērā tā 2020. gada 15. janvāra rezolūciju gada ziņojumu par kopējās drošības un aizsardzības politikas īstenošanu ([5]),

— ņemot vērā tā 2020. gada 15. janvāra rezolūciju gada ziņojumu par kopējās ārpolitikas un drošības politikas īstenošanu ([6]),

— ņemot vērā 2021. gada 25. marta rezolūciju par Direktīvas 2009/81/EK īstenošanu attiecībā uz iepirkumu aizsardzības un drošības jomā un Direktīvas 2009/43/EK īstenošanu attiecībā uz tādu produktu nodošanu, kas saistīti ar aizsardzību ([7]),

— ņemot vērā Padomes 2016. gada 14. novembra secinājumus par Globālo Eiropas Savienības ārpolitikas un drošības politikas stratēģiju "Kopīgs redzējums, kopīga rīcība — stiprāka Eiropa",

— ņemot vērā Padomes Lēmumu (ES) 2017/971 (2017. gada 8. jūnijs), ar ko nosaka pasākumus attiecībā uz ES KDAP militāro misiju bez izpildes pilnvarām plānošanu un īstenošanu un ar ko groza Lēmumus 2010/96/KĀDP par Eiropas Savienības militāro misiju, lai palīdzētu Somālijas drošības spēku apmācībā, 2013/34/KĀDP par Eiropas Savienības militāro misiju, lai palīdzētu Mali bruņoto spēku apmācībā (EUTM Mali), un (KĀDP) 2016/601 par Eiropas Savienības KDAP militāru apmācības misiju Centrālāfrikas Republikā (EUTM RCA) ([8]), ar ko tika izveidots Militārās plānošanas un īstenošanas centrs (MPCC),

— ņemot vērā aizsardzības paketi, ko Komisija iesniedza 2017. gada 7. jūnijā "Pārdomu dokuments par Eiropas aizsardzības nākotni" (COM(2017)0315),

---

([1]) OV C 28, 27.1.2020., 49. lpp.
([2]) OV C 388, 13.11.2020., 22. lpp.
([3]) OV C 449, 23.12.2020., 149. lpp.
([4]) OV C 232, 16.6.2021., 71. lpp.
([5]) Pieņemtie teksti, P9_TA(2020)0009.
([6]) Pieņemtie teksti, P9_TA(2020)0008.
([7]) Pieņemtie teksti, P9_TA(2021)0102.
([8]) OV L 146, 9.6.2017., 133. lpp.

— ņemot vērā Eiropadomes 2018. gada 13. un 14. decembra sanāksmes secinājumus par drošību un aizsardzību,

— ņemot vērā Padomes 2020. gada 17. jūnija secinājumus par drošību un aizsardzību,

— ņemot vērā Padomes Lēmumu (KĀDP) 2020/1639 (2020. gada 5. novembris), ar ko paredz vispārējus nosacījumus, saskaņā ar kuriem trešās valstis varētu izņēmuma kārtā uzaicināt piedalīties atsevišķos PESCO projektos ([9]),

— ņemot vērā Padomes 2020. gada 16. novembra secinājumus "Atveseļošana, kas veicinās pāreju uz dinamiskāku, noturīgāku un konkurētspējīgāku ES industriju",

— ņemot vērā Padomes 2020. gada 20. novembra secinājumus par PESCO stratēģisko pārskatīšanu 2020. gadā,

— ņemot vērā 2021. gada 6. maija Padomes lēmumu apstiprināt ASV, Kanādas un Norvēģijas piedalīšanos PESCO militārās mobilitātes projektā;

— ņemot vērā Padomes 2021. gada 16. aprīļa secinājumus par ES stratēģiju sadarbībai Indijas un Klusā okeāna reģionā,

— ņemot vērā ASV lēmumu no jauna pievienoties Parīzes nolīgumam,

— ņemot vērā 2021. gada 15. jūnijā notikušajā ES un ASV samitā pieņemto kopīgo paziņojumu,

— ņemot vērā 2021. gada 15. jūnijā notikušajā ES un Kanādas samitā pieņemto kopīgo paziņojumu,

— ņemot vērā 2020. gada 6. novembrī Eiropas Ārējās darbības dienesta ierosināto klimata pārmaiņu un aizsardzības ceļvedi,

— ņemot vērā Komisijas un Savienības Augstā pārstāvja ārlietās un drošības politikas jautājumos 2020. gada 2. decembra kopīgo paziņojumu "Jauna ES un ASV programma globālām pārmaiņām" (JOIN(2020)0022),

— ņemot vērā Eiropadomes 2020. gada 10. un 11. decembra secinājumus par ES un ASV attiecībām,

— ņemot vērā Padomes 2021. gada 22. marta lēmumu, ar ko izveido Eiropas Miera mehānismu (EPF),

— ņemot vērā Komisijas un Savienības Augstā pārstāvja ārlietās un drošības politikas jautājumos 2020. gada 16. decembra kopīgo paziņojumu "ES kiberdrošības stratēģija digitālajai desmitgadei" (JOIN(2020)0018),

— ņemot vērā Komisijas un Savienības Augstās pārstāves ārlietās un drošības politikas jautājumos 2017. gada 7. jūnija kopīgo paziņojumu "Stratēģiska pieeja izturētspējai ES ārējās darbības jomā" (JOIN(2017)0021) final,

— ņemot vērā 2021. gada 26. februāra Eiropadomes dalībnieku paziņojumu par drošību un aizsardzību,

— ņemot vērā vienošanos, kas 2020. gada 10. decembrī tika panākta starp Eiropas Parlamenta un Padomes sarunu vedējiem par Eiropas Aizsardzības fondu (*EDF*),

— ņemot vērā 2020. gada 18. decembrī starp Eiropas Parlamentu un Padomi panākto politisko vienošanos par Kaimiņattiecību, attīstības sadarbības un starptautiskās sadarbības instrumentu (NDICI) nākamajam daudzgadu finanšu shēmas (DFS) periodam (2021–-2027),

— ņemot vērā 2003. gada 14. martā starp ES un NATO noslēgto informācijas drošības nolīgumu,

([9]) OV L 371, 6.11.2020., 3. lpp.

— ņemot vērā kopīgo deklarāciju par ES un NATO sadarbību, ko 2016. gada 8. jūlijā Varšavā parakstīja Eiropadomes priekšsēdētājs, Eiropas Komisijas priekšsēdētājs un NATO ģenerālsekretārs,

— ņemot vērā kopīgo priekšlikumu kopumu, kas sastāv no 74 priekšlikumiem, par Varšavas kopējās deklarācijas īstenošanu, ko atbalstīja 2016. gada 6. decembrī un 2017. gada 5. decembrī notikušās ES un NATO padomes,

— ņemot vērā kopīgo deklarāciju par ES un NATO sadarbību, ko 2018. gada 10. jūlijā Briselē parakstīja Eiropadomes un Eiropas Komisijas priekšsēdētāji un NATO ģenerālsekretārs, un Briseles samita deklarāciju, ko izdevuši valstu un valdību vadītāji, kuri piedalījās Ziemeļatlantijas Padomes sanāksmē Briselē 2018. gada 11. un 12. jūlijā,

— ņemot vērā piecus Komisijas priekšsēdētājas vietnieka / Savienības Augstā pārstāvja ārlietās un drošības politikas jautājumos (PV/AP) un NATO ģenerālsekretāra progresa ziņojumus par kopējā priekšlikumu kopuma īstenošanu, kas kopīgi iesniegti 2017. gada jūnijā un decembrī un 2018., 2019. un 2020 gada jūnijā,

— ņemot vērā ANO ilgtspējīgas attīstības mērķus (IAM), jo īpaši 16. mērķi, ar ko veicina taisnīgas, miermīlīgas un iekļaujošas sabiedrības ilgtspējīgai attīstībai,

— ņemot vērā Kodolieroču neizplatīšanas līguma (KNL) VI pantā šī līguma valstīm noteikto kodolatbruņošanās pienākumu,

— ņemot vērā Velsas samita deklarāciju, ko 2014. gada 5. septembrī pieņēma valstu un valdību vadītāji, kuri piedalījās Ziemeļatlantijas Padomes Velsas samitā,

— ņemot vērā Briseles samita komunikē, ko izplatīja valstu un valdību vadītāji, kuri piedalījās Ziemeļatlantijas Padomes sanāksmē Briselē 2021. gada 14. jūnijā,

— ņemot vērā G7 līderu 2021. gada 13. jūnija paziņojumu "Mūsu kopīgā programma globālai rīcībai, lai atjaunotu uzlabojot",

— ņemot vērā ASV un Krievijas samitu, kas notika 2021. gada 16. jūnijs Ženēvā,

— ņemot vērā ANO atbruņošanās programmu. kurai dots nosaukums "Mūsu kopīgās nākotnes nodrošināšana",

— ņemot vērā NATO ģenerālsekretāra apstiprinātās Pārdomu grupas, ko kopīgi vada *Thomas de Mazière* un *Wess Mitchell*, 2020. gada 25. novembra ziņojumu "NATO 2030: Vienoti jaunai ērai",

— ņemot vērā NATO jauno līderu grupas 2021. gada 4. februāra ziņojumu "NATO 2030: pieņemt pārmaiņas, sargāt vērtības",

— ņemot vērā NATO ģenerālsekretāra 2020. gada 15. decembra vizīti komisāru kolēģijā,

— ņemot vērā PV/AP dalību NATO aizsardzības ministru sanāksmē 2021. gada 17. un 18. februārī un NATO ārlietu ministru sanāksmē 2021. gada 23. un 24. martā,

— ņemot vērā Komisijas priekšsēdētāja Ž. K. Junkera 2016. gada 14. septembra runu par stāvokli Savienībā,

— ņemot vērā NATO un ES politisko līderu 2021. gada 19. februāra paziņojumus Minhenes īpašajā drošības konferencē *"Beyond Westlessness"* ("Paraugoties ārpus Rietumu prizmas"),

— ņemot vērā viedokļu apmaiņu starpparlamentārās konferences par kopējo ārpolitiku un drošības politiku (KĀDP) un kopējo drošības un aizsardzības politiku (KDAP) 2021. gada 3. marta sesijā,

— ņemot vērā Eiropas Revīzijas palātas 2019. gada 12. septembra Apskatu Nr. 09/2019, kas veltīts Eiropas aizsardzībai,

— ņemot vērā viedokļu apmaiņu ar NATO ģenerālsekretāru Ārlietu komitejas, Drošības un aizsardzības apakškomitejas un Delegācijas attiecībām ar NATO Parlamentāro asambleju kopīgajā sanāksmē, kas notika 2021. gada 15. martā,

— ņemot vērā Reglamenta 54. pantu,

— ņemot vērā Ārlietu komitejas ziņojumu (A9-0192/2021),

A. tā kā Eiropas un transatlantiskā solidaritāte un partnerība veido pamatu transatlantiskās partnerības drošībai, kāda tā bija, ir un būs; tā kā gan NATO, gan ES pēc būtības ir atšķirīgas, taču tās attīstās vienā un tajā pašā nestabilajā ģeopolitiskajā kontekstā;

B. tā kā gan ES, gan NATO ir sākušas pārdomu procesus par to, kā pienācīgi pielāgoties līdz šim iepriekš nepieredzētajām globālajām pārmaiņām drošības jomā; tā kā 2020. gada jūnijā ES vadītāji vienojās sākt strādāt pie tā sauktā Stratēģiskā kompasa izveides; tā kā NATO valstu vadītāji savā nesenajā 2021. gada 14. jūnija samitā nolēma sākt darbu pie nākamās stratēģiskās koncepcijas, ko apstiprinās nākamajā samitā 2022. gadā;

C. tā kā 2020. gada novembrī ES dalībvalstu izlūkdienesti kopīgi sagatavoja pirmo ES visaptverošo klasificēto analīzi par visu veidu apdraudējumu un problēmu klāstu, ar ko ES saskaras vai varētu saskarties tuvākajā nākotnē; tā kā ir plānots, ka 2021. gada novembrī PV/AP iesniegs Stratēģiskā kompasa projektu, ko dalībvalstis pēc tam apspriedīs un, paredzams, pieņems 2022. gada martā; tā kā Stratēģiskā kompasa mērķis ir veicināt "kopējas Eiropas drošības un aizsardzības kultūras" rašanos;

D. tā kā ES skaidri atzīst NATO lomu Eiropas un tās iedzīvotāju aizsardzībā (LES 42. panta 7. punkts); tā kā NATO ir galvenā atbildība par kolektīvo aizsardzību (Ziemeļatlantijas līguma 5. pants); tā kā NATO joprojām ir būtisks garantētājs sabiedroto spēku tehniskajai un cilvēku sadarbspējai un to ekipējuma politikas konsekvencei; tā kā NATO līguma 5. pantā un LES 42. panta 7. punktā paredzētā apņemšanās nodrošināt kolektīvu pašaizsardzību ir sabiedroto un ES dalībvalstu solidaritātes garantija;

E. tā kā kopīgās vērtības, kopīgā vēsture un īpašās attiecības, kas ir kopīgas ES, NATO Eiropas dalībvalstīm, ASV un Kanādai, ir transatlantiskās alianses stūrakmens; tā kā ES un NATO ir kopējas drošības problēmas, kopējas aizsardzības intereses un tās darbojas arvien sarežģītākā drošības vidē;

F. tā kā pēc 2016. gada kopīgās deklarācijas sākās ES un NATO sadarbības process, kura centrā bija 74 kopīgi rīcības priekšlikumi hibrīddraudu apkarošanai, operatīvajai sadarbībai, tostarp jūrā, un migrācijai, kiberdrošībai un aizsardzībai, aizsardzības spējām, aizsardzības rūpniecībai un pētniecībai, mācībām un austrumu un dienvidu partneru spēju veidošanas centienu atbalstam;

G. tā kā Eiropas drošība un aizsardzība ir atkarīga no eiropiešu politiskās un civilās gribas un militārās spējas uzņemties atbildību stratēģiskā vidē, kas pēdējos gados ir ievērojami pasliktinājusies; tā kā NATO nebūtu jāuzskata tikai par agrāk uzsākta projekta turpinājumu, bet gan par pasaules drošības un stabilitātes nākotnes redzējumu, līdz ar to tās politiskā stratēģija arī turpmāk jāpielāgo jauniem izaicinājumiem, tai ir jāsaglabā politiskā solidaritāte un kohēzija, kā arī jāpaliek uzticamai un tehniski inovatīvai organizācijai;

H. tā kā vienīgais ES un NATO attiecību tiesiskais regulējums joprojām ir 2003. gada tā saucamais Saskaņotais satvars, kas aprobežojas ar NATO kolektīvo plānošanas struktūru, līdzekļu un spēju kopīgu izmantošanu ar ES, plānojot un īstenojot ES KDAP militārās operācijas saskaņā ar mehānismu "Berlīne plus";

I. tā kā 2020. gada 10. novembrī NATO ģenerālsekretārs Jenss Stoltenbergs paziņoja, ka steidzami jāīsteno kodolbruņojuma kontrole un atbruņošanās, un 2020. gada 15. decembrī NATO sabiedrotie apstiprināja apņemšanos saglabāt un stiprināt bruņojuma kontroli, atbruņošanos un ieroču neizplatīšanu;

J. tā kā ES un tās dalībvalstis, jo īpaši kopš 2016. gada ES globālās stratēģijas publicēšanas, ir īstenojušas politiku, kas tām ļauj būt aktīvākai un ietekmīgākai globālai dalībniecei miera un drošības jomā, un līdz ar to ir pastiprinājušas sadarbību drošības un aizsardzības jomā; tā kā starp atskaites punktiem ir Eiropas Aizsardzības fonda (EAF) (un tā priekšgājēju programmu) izveide, pastāvīgās strukturētās sadarbības (*PESCO*) uzsākšana un koordinētais ikgadējais pārskats par aizsardzību (*CARD*), kā arī vienošanās par Eiropas Miera mehānismu (*EPF*);

K. tā kā *CARD* ir instruments, ar kura palīdzību ES var vēl vairāk saskaņot savu dalībvalstu centienus aizsardzības spēju attīstībā un apzināt jomas, kurās arī vajadzīga sadarbība;

L. tā kā KDAP ietvaros sešās militārās un 11 civilās misijās un operācijās, kas norisinās trīs kontinentos, šobrīd dislocētas 5 000 ES militārpersonas un civilisti; tā kā ar šīm misijām ir veiksmīgi nodrošināts atbalsts, spēju veidošana un apmācība ar mērķi panākt mieru, drošību un stabilitāti konfliktu un pēckonfliktu zonās; tā kā Eiropas spējas lielā mērā ir atkarīgas no Savienības spējas ticami iejaukties ārējo operāciju norises vietās;

M. tā kā pēdējo mēnešu laikā ir noticis nepieredzēti daudz augsta līmeņa ES un NATO mijiedarbības, piemēram, 2020. gada decembrī notika pirmā NATO ģenerālsekretāra diskusija ar ES Komisāru kolēģiju un 2021. gada februārī NATO ģenerālsekretārs piedalījās Eiropadomes sanāksmē;

N. tā kā NATO, izmantojot savu aizsardzības plānošanas procesu (*NDPP*), reizi četros gados definē savu "mērķu līmeni", kvalitatīvi un kvantitatīvi nosakot spēku, aprīkojuma un spēju kopumu, kuram vajadzētu būt sabiedroto rīcībā, lai atbalstītu visu NATO misiju spektru un spētu reaģēt uz iespējamiem apdraudējumiem un izaicinājumiem;

O. tā kā ASV jau sen aicina ES un tās dalībvalstis pastiprināt centienus attiecībā uz investīcijām drošībā un aizsardzībā, jo tas ir svarīgs ieguldījums sloga sadalē alianses ietvaros;

P. tā kā Covid-19 pandēmija būtiski ietekmē starptautiskās attiecības un valstu budžetus un ir vēl vairāk saasinājusi globālo spriedzi un drošības problēmas, piemēram, bezatbildīgu un agresīvu spēku izvietošanu, tā kā jo īpaši Ķīna un Krievija ir mēģinājušas izmantot pandēmiju, lai pavirzītu uz priekšu savas stratēģiskās intereses; tā kā ES un NATO kopš pandēmijas sākuma ir cieši sadarbojušās, pievēršoties tādiem jautājumiem kā medicīniskā aprīkojuma un personāla sadale, iedzīvotāju repatriācija, kiberdraudi un hibrīddraudi un dezinformācijas darbību un naidīgas propagandas apkarošana;

Q. tā kā Komisija, iesniedzot Aizsardzības rīcības plānu, uzsvēra, ka ražošanas jaudas pārpalikums, sadrumstalotība un neefektivitāte Eiropas militāro spēju ražošanā ik gadu rada izmaksas 25 līdz 100 miljardu EUR apmērā, ko nākas segt no ES dalībvalstu aizsardzības budžetiem;

R. tā kā demokrātijām ir pienācīgi jāreaģē uz mūsdienu izaicinājumiem; tā kā vairākas NATO un ES dalībvalstis saskaras ar iekšējām demokrātijas problēmām; tā kā autoritāri režīmi, piemēram, Krievija un Ķīna, šķiet, ir nostiprinājuši savu ietekmi un īsteno agresīvu programmu globālā līmenī;

S. tā kā NATO pastiprināto pirmrindas klātbūtni (EfP) alianses austrumu flangā ar četrām daudznacionālām kaujas grupām Igaunijā, Latvijā, Lietuvā un Polijā vada attiecīgi ASV, Apvienotā Karaliste, Kanāda un Vācija;

T. tā kā NATO ir sekmīgi izmēģinājusi savu ātrās gaisa mobilitātes iniciatīvu, kas Covid-19 pandēmijas laikā deva iespēju steidzami transportēt medicīnas preces;

70 gadus ilga transatlantiskā saikne ar NATO

1. pauž pārliecību, ka Eiropas Savienība un NATO ir tuvinājušas drošības un aizsardzības intereses; atzinīgi vērtē to, ka pastiprināta ES un NATO sadarbība, kas ir pastāvējusi kopš 2016. gada Varšavas kopīgās deklarācijas parakstīšanas un pastiprināta ar 2018. gada Briseles kopīgo deklarāciju, un uzsver, ka atjauninātā stratēģiskā ESun NATO partnerība ir būtiska to drošības problēmu risināšanai, ar kurām saskaras Eiropa un tās kaimiņvalstis; atzinīgi vērtē alianses sasniegumus

un uzsver, ka tā joprojām nav zaudējusi savu nozīmi; uzsver, ka NATO ir jāpastiprina centieni pielāgoties mainīgajiem apdraudējumu veidiem un pieaugošajam apdraudējuma līmenim, lai joprojām paliktu par uzticamu un ilgtspējīgu pasaules mēroga dalībnieku kolektīvajai drošībai un mieram pasaulē; atgādina, ka tām ES dalībvalstīm, kuras ir arī NATO sabiedrotie, NATO ir kolektīvās aizsardzības stūrakmens; aicina ES turpināt padziļināt transatlantisko saikni un tik svarīgo partnerību ar NATO;

2. atkārtoti apstiprina savu iepriekšējo apņemšanos īstenot ES vērienīgos mērķus drošības un aizsardzības jomā un atkārtoti uzsver ES mērķi kļūt par globāla līmeņa spēlētāju miera un drošības jomā; uzsver, ka NATO joprojām ir tās dalībvalstu un visas transatlantiskās kopienas drošības un kolektīvās aizsardzības stūrakmens, kā arī neaizstājams forums sabiedroto konsultācijām un lēmumu pieņemšanai par drošību; atkārtoti apstiprina atbalstu transatlantiskajai sadarbībai, partnerībai un draudzībai, kas pēdējo 70 gadu laikā ir sekmējusi Eiropas panākumus un kopš Otrā pasaules kara beigām bijusi tās stabilitātes un drošības pamats;

3. uzsver, ka ES un NATO partnerība un transatlantiskā sadarbība kā tāda balstās uz kopīgu vēsturi un atbalstu tādām pamatvērtībām kā demokrātija, brīvība, cilvēktiesību ievērošana, tiesiskums, miera un starptautiskās sadarbības veicināšana un starptautiskā kārtība, kas balstās noteikumos; uzsver, ka NATO ir vairāk nekā tikai militāra alianse — tā ir arī simbols kopīgām demokrātiskām vērtībām;

4. uzsver, ka NATO ir vērtīgs partneris arī tām ES dalībvalstīm, kas nav šīs alianses dalībnieces; atzīst, ka NATO sadarbojas ar dažām ES dalībvalstīm, kas nav NATO dalībvalstis, cita starpā izmantojot programmu "Partnerība mieram" un Partnerības sadarbspējas iniciatīvu (PII); atgādina, ka ES un NATO sadarbība neskar to ES dalībvalstu drošības un aizsardzības politiku, kuras nav NATO dalībvalstis; atgādina, ka NATO sadarbība ar tām ES dalībvalstīm, kuras nav NATO dalībvalstis, ir neatņemama ES un NATO sadarbības sastāvdaļa; atzinīgi vērtē to ES dalībvalstu, kas nav NATO dalībvalstis, iesaistīšanos alianses iniciatīvās, vienlaikus ievērojot neitralitātes politiku, attiecīgās konstitucionālās sistēmas, trešo valstu iesaistīšanos un ES mērķus; uzsver, ka abām organizācijām ir būtiski atšķirīgas iezīmes un ka tām būtu jāsadarbojas, pilnībā ievērojot otras puses autonomiju un lēmumu pieņemšanas procedūras, pamatojoties uz savstarpīguma un iekļaušanas principiem un neierobežojot nevienas dalībvalsts drošības un aizsardzības politikas īpašos aspektus; atgādina par abu organizāciju atšķirīgo raksturu un lomu, jo ES ir civila organizācija ar militāru spēku attiecībā uz LES 43. panta 1. punktā paredzētajām ārpusteritorijas operācijām (Petersbergas uzdevumi), bet NATO ir militāra un politiska alianse, kas ir atbildīga par tās locekļu kolektīvās teritoriālās aizsardzības organizēšanu;

5. uzsver, ka transatlantiskā kopiena saskaras ar plašu jauna veida draudu spektru, sistēmisku konkurenci un vēl nepieredzētiem kopīgiem izaicinājumiem mūsu demokrātiskajām sabiedrībām, tiesiskumam un pamatbrīvību ievērošanai, kas tieši vai netieši ietekmē dalībvalstu un to iedzīvotāju drošību, sākot ar parastajiem draudiem, neefektīvu ieroču kontroli un masu iznīcināšanas ieroču (MII) izplatīšanu, kodolieroču riska mazināšanas trūkumu, nestabilitāti dienvidu un austrumu kaimiņvalstīs, klimata pārmaiņām, pandēmiju, terorismu un beidzot ar hibrīddraudiem, dezinformāciju, kiberuzbrukumiem, jaunveida disruptīvo tehnoloģiju ļaunprātīgu izmantošanu, nedrošu migrāciju un globālā varas līdzsvara pārbīdīšanos; uzsver, ka, ņemot vērā no tā izrietošo izaicinājumu starptautiskajai uz noteikumiem balstītajai kārtībai, ciešāka ES un NATO sadarbība veicina efektīvu globālo pārvaldību un multilaterālismu;

6. uzsver, ka transatlantiskā kopiena spēs sekmīgi risināt šīs problēmas tikai tad, ja tā vēl vairāk padziļinās sadarbību un pacels partnerību jaunā līmenī; uzsver, ka gan ES, gan NATO rīcībā ir unikālas spējas un priekšrocības; tādēļ uzskata, ka centienu savstarpēja papildināšana un ciešāka sadarbība ir ārkārtīgi svarīgas transatlantiskās drošības saglabāšanai; uzsver, ka ES un NATO partnerības prioritātēm ir jābūt politiskās kohēzijas un vienotības saglabāšanai, kā arī politisko konsultāciju stiprināšanai, lai spētu labāk risināt kopīgās problēmas;

7. pauž pārliecību, ka transatlantiskā kopiena spēj ne tikai pielāgoties jaunajiem izaicinājumiem, bet arī tos risināt; pauž pateicību par lielisko darbu, ko paveikuši daudzi ES, NATO un dalībvalstu darbinieki, kuri smagi strādā, lai aizsargātu mūsu iedzīvotājus;

8. godina visus transatlantiskās alianses karavīrus, kuri dienesta laikā ir krituši vai tikuši ievainoti, kā arī tos, kas pašlaik dienē, un pauž cieņu viņu priekšā;

Gan transatlantiskās, gan ES un NATO sadarbības uzlabošana

9. atzinīgi vērtē 2021. gada 14. jūnijā notikušā NATO samita raidīto spēcīgo signālu par transatlantisko vienotību un sadarbību, kas apliecināja, ka alianse joprojām ir vitāli svarīga un spēj pielāgoties pašreizējiem un jauniem izaicinājumiem; uzskata, ka secinājumiem par ES un NATO sadarbību būtu jāatspoguļojas arī darbā pie NATO nākamās stratēģiskās koncepcijas; atzinīgi vērtē to, ka NATO ģenerālsekretārs ir iecēlis neatkarīgu ekspertu grupu, un jo īpaši atzinīgi vērtē tās ieteikumus ciešākai ES un NATO sadarbībai, kas skaidri norāda, ka ir iespējami uzlabojumi; atbalsta Komisijas priekšsēdētājas un PV/AP 2020. gada decembra priekšlikumus par ES un ASV dialogu drošības un aizsardzības jomā; atzinīgi vērtē prezidenta Baidena administrācijas skaidri pausto apņemšanos sadarboties ar ES un NATO partneriem visās jomās;

10. ļoti atzinīgi vērtē ES un ASV 2021. gada 15. jūnija samitu un nelokāmo atbalstu stabilai NATO un ES sadarbībai; atzinīgi vērtē to, ka gan ES, gan ASV atzīst ieguldījumu, ko ES drošības un aizsardzības iniciatīvas var sniegt gan Eiropas, gan transatlantiskajā drošībā, un atzinīgi vērtē paziņoto nodomu sākt īpašu ES un ASV dialogu par drošību un aizsardzību; uzsver gan Eiropā esošo ASV drošības spēku klātbūtnes būtisko nozīmi Eiropas drošībai, gan tās pilnīgu apņemšanos īstenot transatlantisko sadarbību drošības jomā; uzsver, ka spēcīga ES un ASV partnerība ir būtisks veiksmīgas ES un NATO sadarbības elements; uzsver, ka transatlantiskā partnerība gūst labumu no paredzamas ārpolitikas un daudzpusējas iesaistīšanās; uzskata, ka ASV administrācijas maiņa ir iespēja atkārtoti apliecināt tādas kopīgās vērtības kā demokrātija, tiesiskums, multilaterālisms, miers un labklājība, kā arī veicināt starptautisko sadarbību kopīgu draudu novēršanā, kas pēc iespējas varētu ietvert kopīgas sankcijas;

11. pilnībā piekrīt viedoklim, kas pausts nesenā NATO samita galīgajā komunikē, ka NATO un ES notiekošie stratēģiskie procesi sniedz unikālu iespēju vēl vairāk pastiprināt abu pušu savstarpējās apspriedes un sadarbību, lai uzlabotu iedzīvotāju drošību un veicinātu mieru un stabilitāti eiroatlantiskajā telpā un ārpus tās; tādēļ atgādina par savu aicinājumu, lai ar pašreizējo un turpmāko darbu, kas paralēli tiek veikts gan saistībā ar ES Stratēģisko kompasu, gan darbu pie NATO stratēģiskās koncepcijas aktualizēšanas, par ko nesen paziņots, tiktu izveidotas skaidras prioritātes un apzinātas papildu sinerģijas, kas ļautu stiprināt transatlantisko saikni un veicināt ES un NATO sadarbību; aicina visus iesaistītos dalībniekus izmantot šo iespēju, lai sasaistītu šos procesus gan politiskā, gan tehniskā līmenī; uzsver, ka abiem procesiem ir jābūt saskaņotiem, tajos ir jāapzina kopējie reģionālie un globālie draudi un jānosaka turpmākie pasākumi, kas vajadzīgi, lai šos draudus novērstu; pauž savu redzējumu, proti, ES Stratēģiskais kompass varētu likt pamatus ES ieguldījumam nākamajā NATO stratēģiskajā koncepcijā; uzskata, ka šajos procesos būtu atsevišķi jāuzsver katras organizācijas pievienotā vērtība, vajadzības gadījumā jāpalīdz labāk noteikt uzdevumu sadalījumu un, izmantojot pastāvīgu dialogu un ciešu koordināciju, jānosaka, kurai — ES vai NATO — savstarpēji pastiprinošā veidā būtu jāuzņemas vadība konkrētajā jomā;

12. sagaida, ka Stratēģiskā kompasa pabeigšana padziļinās ES solidaritāti un palīdzēs virzīties uz kopīgu stratēģisko kultūru dalībvalstu starpā; atzinīgi vērtē 2020. gada novembrī veikto pirmo kopīgo draudu analīzi un aicina virzīties uz saskaņotu kopīgu draudu novērtējumu; uzskata, ka ES integrēto pieeju varētu atjaunināt, lai ņemtu vērā Stratēģiskā kompasa procesā veiktās draudu analīzes rezultātus; uzskata, ka Stratēģiskā kompasa izstrādē būtu pienācīgi jāņem vērā drošības dimensija ES tuvākajās kaimiņvalstīs, jo īpaši Austrumu partnerības (AP) valstis un Rietumbalkānos, jo Eiropas drošības vidi un Eiropas noturību nevar panākt bez visu ES kaimiņvalstu ilgtermiņa drošības un noturības;

13. uzsver, ka Ziemeļatlantijas līguma 5. pants, kā arī ES LES 42. panta 7. punkts un LESD 222. pants ir svarīgi instrumenti, kas krīzes gadījumā garantē solidaritāti attiecīgo organizāciju locekļiem; atgādina, ka Ziemeļatlantijas līguma 5. pants tika iedarbināts pēc 2001. gada septembra teroristu uzbrukumiem Ņujorkā un Vašingtonā, lai paustu solidaritāti ar ASV, un 42. panta 7. punkts tika iedarbināts pēc 2015. gada novembrī Parīzē notikušajiem teroraktiem, tā pažot solidaritāti ar Franciju; mudina, pārskatot stratēģisko koncepciju un strādājot pie Stratēģiskā kompasa, apspriest saikni starp

LES 42. panta 7. punktu un Ziemeļatlantijas līguma 5. pantu, ar ko attiecīgi nosaka ES un NATO nepārprotamo apņemšanos attiecībā uz solidaritāti un drošību, vienlaikus ņemot vērā, ka būtu pilnībā jāievēro abu organizāciju lēmumu pieņemšanas autonomija;

14. atzinīgi vērtē pozitīvo formulējumu attiecībā uz ES un NATO sadarbību NATO 2021. gada 14. jūnija samita galīgajā komunikē; tomēr uzskata, ka ir jāpieliek daudz vairāk pūļu, lai veicinātu ES un NATO sadarbību un izveidotu īstenu stratēģisko partnerību; uzsver, ka ES ir NATO partnere un ka ES un NATO sadarbība ir savstarpēji pastiprinoša un balstīta uz saskaņotiem vadošajiem principiem — pārredzamību, savstarpīgumu, iekļautību un abu organizāciju lēmumu pieņemšanas autonomiju; uzsver, ka saskaņotu, papildinošu un sadarbspējīgu aizsardzības spēju attīstīšana saskaņā ar vienotu spēku kopuma principu ir būtiska, lai palielinātu drošību Eiropas un Atlantijas reģionā; atkārtoti uzsver, ka Eiropas spēja rīkoties vai nu partnerībā, vai autonomi ir būtiska, lai nodrošinātu papildināmību un veicinātu NATO pamatuzdevumu izpildi, kā arī lai uzlabotu konfliktu novēršanu un tādējādi arī drošību visā Eiropas kontinentā;

15. uzskata, ka tālākajai ES un NATO sadarbībai jābalstās uz gūto pieredzi un atziņām un uzsver gan ES unikālo pieredzi krīžu civilas pārvarēšanas un spēju veidošanas jomā, jo īpaši Civilās plānošanas un īstenošanas centra (CPCC) ietvaros, gan tās militāro krīžu pārvarēšanu, ko nodrošina Militārās plānošanas un īstenošanas centrs (MPĪC), kā arī pieredzi, kura gūta, kopš 2003. gada īstenojot uz vietas izvērstās 37 militārās operācijas, ko papildina palīdzība, kura sniegta partnervalstu militārajiem dalībniekiem, izmantojot iniciatīvu "Spēju veidošana drošības un attīstības atbalstam" (CBSD) un Āfrikas Miera nodrošināšanas fondu, kas ir integrēts Eiropas Miera mehānismā;

16. atzinīgi vērtē 2021. gada 14. jūnija NATO samita komunikē skaidri pausto par noturības svarīgumu; uzsver, ka gan ES, gan NATO būtu jāstiprina sadarbība un tā efektīvāk jākoordinē tik svarīgajā noturības jomā, un uzsver ES mērķi izstrādāt jēgpilnu pieeju, lai stiprinātu dažādus noturības civilos un militāros aspektus, cita starpā kritiskās infrastruktūras aizsardzības jomā, piemēram, transporta, enerģētikas un IT nozarē, kā arī uzsver ES kā galvenās dalībnieces lomu cīņā pret dezinformāciju un viltus ziņām;

17. atzinīgi vērtē 2021. gada 6. maija Padomes pozitīvi vērtējami lēmumu atļaut Nīderlandei koordinēt militārās mobilitātes projektu un uzaicināt ASV, Kanādu un Norvēģiju piedalīties PESCO militārās mobilitātes projektā, jo šīs valstis paudušas šādu lūgumu; uzsver, ka šāda dalība ir svarīgs solis ceļā uz lielāku saskaņotību starp attiecīgajiem ES un NATO spēju attīstības centieniem un ir konkrēts piemērs, kas liecina par transatlantiskās partnerības atdzīvošanos; atgādina, ka trešo valstu dalība PESCO projektos izņēmuma kārtā ar nosacījumu, ka tā neapdraud mērķi veicināt ES KDAP un ka tā atbilst saskaņotam politisko, materiālo un juridisko nosacījumu kopumam, var būt Savienības stratēģiskajās interesēs, jo īpaši tad, ja šīs valstis nodrošina tehniskās zināšanas vai papildu spējas; uzskata, ka tas jo īpaši attiecas uz stratēģiskajiem partneriem, piemēram, NATO sabiedrotajiem, Rietumbalkānu valstīm un Austrumu partnerības partnervalstīm; atgādina savu nostāju, ka trešo valstu dalība var būt tikai izņēmuma gadījums, par ko jālemj katrā gadījumā atsevišķi, un pēc ES dalībvalstu uzaicinājuma, un uzsver, ka šādai līdzdalībai būtu jārada pievienotā vērtība un jāveicina KDAP stiprināšana; atgādina arī, ka trešo valstu dalībai ir jāatbilst attiecīgajiem noteikumiem, kas izklāstīti Lēmumā (KĀDP) 2020/1639;

18. uzsver transatlantiskās sadarbības nozīmi vairākos starptautiskos jautājumos, piemēram, saistībā ar klimata pārmaiņām, reaģēšanu uz pandēmiju, jaunām revolucionārām tehnoloģijām, mākslīgo intelektu, kiberdrošību, terorisma apkarošanu, tostarp džihādistu un valsts sponsorētu terorismu, enerģētiku, drošību jūrā un noturību, kā arī kosmosa jomā;

19. atzīst svarīgo sadarbību starp ES un NATO Rietumbalkānos, piemēram, starp ES Tiesiskuma misiju Kosovā (EULEX) un Kosovas spēkiem (KFOR); apliecina cieņu operācijai EUFOR Althea, kuras operācijas štābs atrodas Augstākajā Sabiedroto štābā Eiropā (SHAPE), pamatojoties uz "Berlīne plus" vienošanos ar NATO, kas saskaņā ar šo vienošanos ir veicinājusi drošu un neapdraudētu vidi Bosnijā un Hercegovinā, kopš tā 2004. gadā pārņēma NATO Stabilizācijas spēku (SFOR) funkcijas; norāda, ka šajās misijās gūtā pieredze un atziņas ir ārkārtīgi svarīgas, lai nodrošinātu, ka viscaur pašreizējā un turpmākā ES un NATO sadarbība nodrošina mieru, drošību un stabilitāti šajos reģionos, kā arī atbalsta un apmāca vietējos partnerus un

palīdz spēju veidošanā; norāda uz nozīmīgo lomu, kāda Rietumbalkānu valstīm ir bijusi NATO integrācijai, stabilizējot šīs valstis, kas bija svarīgas viņu ES perspektīvai un pakāpeniskai integrācijai ES; uzskata, ka ES un NATO būtu jāsniedz lielāks atbalsts Rietumbalkānu valstīm viņu cīņā pret ļaunprātīgu ārvalstu iejaukšanos no tādu valstu puses kā Krievija, Ķīna, Turcija un Saūda Arābija, kā arī radikāliem grupējumiem un nevalstiskiem dalībniekiem; atzinīgi vērtē to, ka ES pievienošanās procesā esošās trīs Rietumbalkānu valstis Albānija, Melnkalne un Ziemeļmaķedonija nu ir NATO dalībvalstis;

20. aicina dalībvalstis un NATO sabiedrotos izmantot visus iespējamos līdzekļus, lai atbalstītu militārās drošības sadarbības stiprināšanu ar ES kandidātvalstīm un potenciālajām kandidātvalstīm, kā arī ar partneriem austrumu un dienvidu kaimiņvalstīs, jo bez tā nav iespējams nodrošināt reģiona drošību un stabilitāti; atgādina, ka ES var būtiski atbalstīt NATO atvērto durvju politiku, saglabājot ciešu politisko un operatīvo sinerģiju ar pieteikuma iesniedzējām valstīm — Bosniju un Hercegovinu, Ukrainu un Gruziju; uzsver dažādo NATO partnervalstu nozīmi un ieguldījumu eiroatlantiskajā drošībā; mudina pastiprināt koordināciju un efektīvu darba dalīšanu starp ES un NATO, sadarbojoties ar trešām valstīm un īpašu uzmanību pievēršot NATO uzlaboto iespēju partnervalstīm; atkārtoti pauž atbalstu ES un NATO paplašināšanai;

Draudi un izaicinājumi, ar ko saskaras ES un NATO

21. pauž nopietnas bažas par to, ka Krievija prezidenta Putina vadībā nemitīgi piekopj revizionisma, militārisma un agresijas politiku; atzinīgi vērtē skaidro formulējumu attiecībā uz Krieviju, kas izmantots nesenajos NATO un ES un ASV samitos, un atzinīgi vērtē ES un ASV augsta līmeņa dialoga izveidi par Krieviju; uzsver, ka gan NATO, gan ES ir vajadzīga konsekventa, proaktīva stratēģija un likumīga, ātra un vienota reakcija uz Krievijas tradicionālās agresijas un hibrīdagresijas aktiem un provokācijām; atkārtoti nosoda Krievijas īstenoto nelikumīgo Krimas aneksiju 2014. gadā; nosoda to, ka Krievija pastāvīgi izmanto kiberuzbrukumus, dezinformācijas kampaņas, viltus ziņas, plāno atentātus un pret opozīcijas pārstāvjiem un mēģina viņus indēt; aicina ES un NATO līdzsvarot un paplašināt pašreizējās saistības, lai vērstos pret Krievijas tiešajiem un netiešajiem agresijām un darbībām, kas vērstas pret Ukrainu, Gruziju un Moldovu, kā arī pret tās pārliecināšanas darbībām Baltijas un Melnās jūras reģionā, Azovas jūras reģionā, Vidusjūras austrumdaļas reģionā un Tālajos Ziemeļos; atgādina, ka ir svarīgi ievērot starptautiskās robežas un Krievijas kaimiņvalstu teritoriālo integritāti; atgādina, ka transatlantiskajiem partneriem ir jākoordinē sava divējādā pieeja Krievijas, kas sastāv no atturēšanas un dialoga, un jāuztur regulāri kontakti ieroču kontroles, militārās pārredzamības un visos citos ar drošību saistītos jautājumos;

22. nosoda nesen Krievijas noteiktās sankcijas pret Eiropas amatpersonām un ES valstspiederīgajiem, starp kuriem ir arī Eiropas Parlamenta priekšsēdētājs, un pauž nožēlu par to, ka prezidents Putins ir acīmredzami noraidījis dialogu, kā arī pārkāpis vairākas svarīgas starptautiskas saistības, turklāt turpina pārkāpt cilvēktiesības un pamatbrīvības, un uzskata, ka Krievijas pastāvīgā agresīvā rīcība un militārā pārliecināšana apdraud eiroatlantisko drošību un stabilitāti; pauž bažas par Krievijas nesen veiktajām plaša mēroga militārajām darbībām Ukrainā un tās tuvumā; šajā sakarā pauž nelokāmu atbalstu Ukrainas suverenitātei un teritoriālajai integritātei un aicina stiprināt tās militārās spējas un noturību;

23. atzīst, ka uz pieaugošo Ķīnas ietekmi, pārliecināšanas darbības un militāro, tehnoloģisko un politisko varu ir jāreaģē ar koordinētu transatlantisko stratēģiju; ņemot to vērā, atzinīgi vērtē bargo izteiksmi nesenajos NATO un ES un ASV samitos; pauž nopietnas bažas par Ķīnas Komunistiskās partijas (ĶKP) iestāžu īstenoto politiku, cita starpā attiecībā uz demokrātijas apspiešanu Honkongā, diskriminējošo attieksmi pret reliģiskajām un kultūru minoritātēm, īpaši uiguriem Siņdzjanā, draudiem Taivānai un tās agresīvo politiku un darbībām Dienvidķīnas jūrā; turklāt norāda uz to, cik liela nozīme ir tam, ka Ķīna kā autoritārs režīms ir sākusi sistēmiski konkurēt ar transatlantisko partnerību, apdraudot daudzos gadu desmitos veidoto uz noteikumiem balstīto starptautisko kārtību un cenšoties to pārveidot atbilstoši ĶKP vērtībām un interesēm; atgādina par Ķīnas pieaugošo klātbūtni starptautiskajā arēnā, kā arī Eiropā, pateicoties tās iniciatīvai "Viena josla, viens ceļš", tās investīcijām kritiskajā infrastruktūrā Eiropā, tās darbībām kibertelpā, Arktikas reģionos un Āfrikā, kā arī dokumentētajai intelektuālā īpašuma zādzībai un ballistisko raķešu uzkrāšanai; aicina cieši uzraudzīt Ķīnas darbības

informācijas un komunikācijas tehnoloģiju (IKT) jomā, jo īpaši attiecībā uz digitālā Zīda ceļa iniciatīvu, lai novērstu atkarību no Ķīnas uzņēmumu kontrolē esošas infrastruktūras, kas var radīt risku, ka Ķīna var vienpusēji ietekmēt starptautisko IKT normu izstrādi; aicina ES un NATO palielināt koordināciju, lai aizsargātu kritiskās digitālās infrastruktūras un telekomunikācijas tīklus pret ārvalstu neatļautu iejaukšanos, šajā nolūkā pakāpeniski atsakoties no aprīkojuma, kuru ražojuši tādu nedemokrātisku valstu kā Ķīnas uzņēmumi;

24. mudina ES un NATO sākt stratēģisku dialogu, lai izveidotu vienotu un koordinētu pieeju Ķīnai, izmantojot katras organizācijas stiprās puses un spējas, lai panāktu pēc iespējas lielāku pievienoto vērtību, kas pamatojas uz kopīgi pieņemtiem stratēģiskajiem mērķiem;

25. pauž nopietnas bažas par to, ka transatlantiskās partnerības autoritārie pretinieki un konkurenti izmanto ne tikai militārus, bet arī politiskus, ekonomiskus, tehnoloģiskus un sociālus instrumentus, lai grautu mūsu sabiedrību un demokrātiju; norāda uz būtiskajām drošības un ekonomiskajām problēmām, ko rada hibrīddraudi, kiberuzbrukumi, ārējo spēku iejaukšanās, iejaukšanās vēlēšanās un dezinformācijas kampaņas, kas atsevišķos gadījumos ir uzbrukums mūsu demokrātijas būtībai; pauž nosodījumu par pēdējā laikā pieaugušajiem valstisko un nevalstisko dalībnieku veiktiem kiberuzbrukumiem un spiegošanu pret ES un NATO dalībvalstīm Covid-19 pandēmijas kontekstā, tostarp vēršoties pret veselības aprūpes nozari; uzsver to, ka jebkādām Eiropas darbībām noturības jomā būtu jāietver arī skaidra publiskās komunikācijas stratēģija, ar ko palielināt sabiedrības izpratni par transatlantiskās drošības izaicinājumiem un uz ko pamatoties, lai nodrošinātu atbalstu mūsu aizsardzības darbībām; uzskata, ka, lai pretotos kopīgajiem jaunajiem apdraudējumiem, ES un NATO jācenšas vienoties par visaptverošu pieeju drosmīgākiem, koordinētiem, samērīgiem atbildes pasākumiem un pienācīgiem krīzes pārvarēšanas mehānismiem un tos īstenot;

26. uzsver, ka NATO joprojām ir unikāls forums sadarbībai aizsardzības jomā starp ES un tās bijušo dalībvalsti — Apvienoto Karalisti; aicina veidot visaptverošu, iekļaujošu un stratēģisku ES un Apvienotās Karalistes partnerību drošības un aizsardzības jomā; aicina NATO un ES pastiprināt kopīgo rīcību starptautiskajā arēnā, lai aizsargātu demokrātiju, tostarp stiprinot daudzpusējās organizācijas, un lai aizsargātu uz noteikumiem balstītu daudzpusējo kārtību pret autoritāriem režīmiem, kas kļūst aizvien spēcīgāki; aicina aktīvi veidot ciešākas saiknes ar līdzīgi domājošām demokrātijām visā pasaulē; uzskata, ka pastiprinātas partnerattiecības drošības jomā ar tādām valstīm kā Japāna, Austrālija un Indija, kuras kopā ar ASV veido četrpusējo dialogu drošības jomā, kā arī Dienvidkoreju un Jaunzēlandi un pastiprinot sadarbību ar Taivānu ne tikai palielinātu mūsu vispārējo drošību, bet varētu palīdzēt nodrošināt globālo normu un noteikumu, kas noteikti daudzpusējos forumos, piemēram, Apvienoto Nāciju Organizācijā, labāku ievērošanu; šajā sakarā mudina arī ES un NATO sadarboties ar ASEAN dalībvalstīm;

27. mudina ES, NATO un ANO turpināt izskatīt iespējas ciešāk sadarboties krīzes pārvarēšanas, humānās palīdzības, miera uzturēšanas un partneru spēju veidošanas pasākumos, jo īpaši apvienoto operāciju jomās; prasa izveidot iekļaujošāku vidi, palielinot sieviešu dalību visu trīs pamatuzdevumu īstenošanā un visās politiskajās un militārajās struktūrās; mudina ES un NATO kopīgi strādāt pie tā, lai sistemātiskāk īstenotu ANO Drošības padomes Rezolūciju Nr. 1325 par sievietēm, mieru un drošību un lai paredzētu kopīgu izglītības un apmācības pasākumu izstrādi;

28. uzsver, ka attiecībā uz dienvidu kaimiņreģionu ir vajadzīga konsekventa, skaidra, saskaņota un koordinēta ES un NATO pieeja, kurā tiek risināti gan tādi ierasti apdraudējumi kā terorisms, gan aizvien pieaugošākā Krievijas un Ķīnas agresīva klātbūtne; norāda uz to, ka jau bijusi sadarbība starp NATO operāciju Ocean Shield un ES jūras spēku operāciju Atalanta pirātisma apkarošanā un drošas pārvietošanās nodrošināšanā Adenas līcī;

29. aicina sadarboties Vidusjūras reģionā un koordinēt ES operāciju EUNAVFOR MED IRINI ar NATO operāciju *Sea Guardian*; uzsver, ka abas operācijas palielina drošību un stabilitāti Vidusjūras reģionā;

30. raizējas par pieaugošo spriedzi Indijas un Klusā okeāna reģionā, kas apdraud reģionālo un globālo stabilitāti, un aicina pastiprināt sadarbību ar līdzīgi domājošiem partneriem šajā reģionā, kam būtu jāietver regulārs politiskais dialogs un konsultācijas, informācijas apmaiņa un apmācības un mācību koordinēšana;

31. aicina uz ES un NATO ciešu apņemšanos un koordināciju, lai atbalstītu progresu, kas Afganistānā panākts pēdējās divās desmitgadēs, ņemot vērā, ka tiek pārtraukta misija "*Resolute Support*", kam būtu jānotiek sakārtoti un koordinēti; mudina turpināt atbalstīt Afganistānas iekšējās miera sarunas, uzstājot, lai process joprojām balstītos uz Afganistānas tautas politiskajiem, ekonomiskajiem un sociālajiem sasniegumiem, kas panākti kopš 2001. gada, jo īpaši sieviešu, bērnu un minoritāšu tiesību aizsardzības jomā;

32. atbalsta pastiprinātu koordināciju starp ES, ANO un NATO Irākā, cita starpā izmantojot ES padomdevēju misiju Irākā un NATO misiju Irākā (NMI), kas abas palīdz stabilizēt šo valsti;

33. mudina ES un NATO iesaistīties dialogā un sadarbībā ar Latīņamerikas un Karību jūras reģiona partnervalstīm; norāda, ka Kolumbija ir vienīgā NATO partnervalsts Latīņamerikas reģionā, un uzsver, ka šajā reģionā ir jākonsolidē vēl citas partnerības;

34. atzīst, ka naidīgu valstisko un nevalstisko dalībnieku hibrīduzbrukumi un kiberuzbrukumi ir izaicinājums tradicionālajai starpvalstu konflikta, spiegošanas un sabotāžas definīcijai; prasa ES vairāk izstrādāt pašai savu instrumentu klāstu kritiskās infrastruktūras aizsardzībai pret hibrīduzbrukumiem; atzinīgi vērtē darbu, kas paveikts Eiropas Aizsardzības aģentūras (EAA) Apspriežu forumā par ilgtspējīgu enerģiju aizsardzības un drošības nozarē (CF SEDSS), lai ES uzlabotu kritiskās infrastruktūras aizsardzību; uzsver, ka gan ES, gan NATO būtu vēl vairāk jāstiprina savas spējas novērst hibrīduzbrukumus un kiberuzbrukumus, tostarp pret savām iestādēm, atturēt no tiem un reaģēt uz tiem; atzinīgi vērtē 2021. gada NATO samita komunikē sniegto skaidrojumu, ka Ziemeļatlantijas Padome hibrīdkara gadījumā var nolemt piemērot 5. pantu tāpat kā bruņota uzbrukuma gadījumā; aicina pastiprināt sadarbību un apmācību kiberaizsardzības jomā; ierosina izveidot kopīgu kiberdraudu informācijas centru, kā arī kopīgu ES un NATO kiberdrošības darba grupu, lai noteiktu un pieņemtu kolektīvus risinājumus kiberdraudiem; šajā sakarībā prasa īstenot ciešu koordināciju starp ES Kiberdrošības aģentūru (ENISA) un NATO Kopējo kiberaizsardzības izcilības centru; aicina pastiprināt ES un NATO koordināciju attiecībā uz kolektīvas atbildības noteikšanu par ļaunprātīgiem kiberincidentiem;

35. atzinīgi vērtē darbu, ko veic Eiropas Izcilības centrs hibrīddraudu novēršanai, ES iestāžu un aģentūru datorapdraudējumu reaģēšanas vienība un NATO Datorincidentu reaģēšanas spēja (NCIRC), un uzskata to par labu ES un NATO sadarbības piemēru; uzskata, ka ar Eiropas Izcilības centru hibrīddraudu novēršanai varētu pilnveidot kopīgo reaģēšanu uz kiberdraudiem, tostarp rīkojot kopīgus kursus un apmācību; pauž pārliecību, ka ir jādara vairāk, piemēram, jācenšas panākt vairāk sinerģiju starp civilajiem un militārajiem komponentiem un jāpalielina kopējā noturība, kas ļaus nākotnē atvairīt hibrīddraudus; turklāt norāda uz ES un NATO potenciālu globālo kiberdrošības normu veidošanā, kas balstīsies mūsu kopīgajās vērtībās; uzskata, ka ES un NATO būtu jākoordinē sava nostāja, izstrādājot programmu starptautiskajai ieroču kontrolei svarīgākajās jauno un revolucionāro tehnoloģiju (EDT) jomās ar militāro pielietojumu;

36. aicina ES un NATO palielināt kopīgos centienus panākt un saglabāt globālo tehnoloģisko pārākumu militāro spēju jomā, tostarp kopīgi finansējot pētniecības projektus, kas balstās uz maksimālajām tehnoloģiskajām iespējām, kvantisko datošanu un mākslīgo intelektu, un tādējādi veidojot visprogresīvākās militārās spējas, kas tomēr balstās demokrātiskās vērtībās; uzsver uz civiliem mērķiem orientētu jaunuzņēmumu un MVU nozīmi mūsdienu inovācijā jauno tehnoloģiju jomā; uzsver, ka topošās tehnoloģijas arī sniedz iespējas stiprināt mūsu aizsardzības pozīcijas; uzsver arī, ka sadarbspēja, kopīgi tehnoloģiskie standarti un kopīgas investīcijas visprogresīvākajās tehnoloģijās, pētniecībā un inovācijā ir būtiski svarīgas, lai ES un NATO varētu arī turpmāk īstenot savu vērienīgo mērķi — aizsargāt savus iedzīvotājus, cik labi vien iespējams; uzsver, ka, lai attīstītu mākslīgo intelektu (MI) tā, lai tiktu ievērotas pamattiesības un tas kalpotu par sabiedrības interesēm, ir jāstiprina ES MI satvars, kurā iesaistītas ieinteresētās personas no publiskā un privātā sektora un no pilsoniskās sabiedrības; ierosina ar tādām iniciatīvām kā EDIDP, PESCO un EAF atvieglot MVU iesaistīšanos, veicinot pasākumus, ar kuriem tiek sniegts atbalsts inkubācijai un kapitālieguldījumiem; mudina veidot vienotu ES MI spēju kopumu, lai novērstu tehnoloģiskās plaisas un panāktu, ka dalībvalstis, kam nav attiecīgās tehnoloģijas, rūpniecisko zināšanu vai spējas ieviest MI sistēmas savās aizsardzības ministrijās, nepaliek novārtā;

37. norāda uz to, cik ātri attīstās tehnoloģijas, tostarp digitalizācija un lielāks mākslīgā intelekta potenciāls, un aicina ES un NATO dalībvalstis ciešāk sadarboties, lai saglabātu tehnoloģisko izcilību šo megatendenču jomā, nodrošinātu IT sistēmu sadarbspēju un kopīgi censtos izstrādāt kopējus ētikas standartus šo jauno tehnoloģiju jomā un šos standartus popularizētu pasaules mērogā; aicina ES un NATO uzņemties vadību pasaules mēroga centienos izveidot visaptverošu tiesisko regulējumu ar daļēji autonomi darbojošos ieroču izstrādei un ētiskai izmantošanai; prasa ES un NATO sabiedrotos aktīvi piedalīties starptautiskajās sarunās par juridiski saistošu instrumentu, ar kuru aizliegtu letālas iedarbības autonomus ieročus, kuriem nav jēgpilnas cilvēkvadības; uzsver, ka ES un NATO sadarbībai ir būtiska nozīme, lai dotu pretsparu tādu pretspēku kā Ķīna un Krievija mērķiem panākt tehnoloģisku dominanci un tehnoloģiju ļaunprātīgai izmantošanai;

38. atzīst, ka klimata pārmaiņu radītais nepieredzētais izaicinājums pasaules mieram, labklājībai, drošībai, tostarp cilvēku drošībai, un stabilitātei ir draudu un krīzes pavairotājs; aicina pastiprināt ES un NATO dialogu un darbību kopumu ar mērķi mazināt klimata pārmaiņas un to daudzšķautņaino ietekmi uz starptautisko drošību; atgādina, ka ES ir plašāks kompetenču un instrumentu klāsts, kas tai ļauj visaptveroši reaģēt uz klimata pārmaiņu un bioloģiskās daudzveidības sabrukuma radītajām problēmām; uzsver, ka gan ES, gan NATO būtu jāpalielina investīcijas zaļajās tehnoloģijās ar mērķi uzlabot militāro efektivitāti, vienlaikus samazinot vides pēdu un izvairoties no tālākas ekosistēmu bojāšanas;

39. atzīst, ka kosmoss ir būtiski svarīga joma un jaunās tehnoloģijas strauji sāk padarīt iespējamu tā izmantošanu aizsardzības mērķiem; atzīst, ka tas rada gan ES un NATO sadarbības iespējas, gan izaicinājumus transatlantiskajai drošībai; atzīst, ka NATO spēja darboties kosmosā ir atkarīga no tās dalībvalstu kosmosā bāzētajiem aktīviem, uzsverot, ka ir jāpalielina sadarbība tādās esošās ES programmās kā Galileo un Copernicus; uzskata, ka ES un NATO sadarbība kosmosa jomā varētu palīdzēt starptautiskajā sabiedrībā veicināt kosmosa drošības standartus un paraugpraksi, nodrošinot kop[ejus ieguvumus visiem tādās jomās kā komunikācija, kuģošana un izlūkošana; uzsver, ka ES un NATO ir jācenšas novērst kosmosa telpas militarizāciju; atzīmē, ka kosmosa drošība un satelīti iegūst aizvien lielāku nozīmi, uzsver ES Satelītcentra darbības nozīmi un pieprasa, lai šī aģentūra veiktu analīzi un sniegtu ziņojumu par to, cik lielā mērā ES un dalībvalstu satelīti ir droši un/vai neaizsargāti pret kosmosa atkritumiem, kiberuzbrukumiem un tiešiem raķešu uzbrukumiem;

40. atzīst Tālo Ziemeļu un Arktikas pieaugošo stratēģisko nozīmi, šo reģionu politisko, ekonomisko, vides un drošības dimensiju, kā arī ES un NATO koordinācijas nozīmi Arktikā; uzsver, ka Arktikai arī turpmāk jābūt mierīgas sadarbības telpai, un aicina veikt uzticības veicināšanas pasākumus, lai izvairītos no rīcības, kuras rezultātā palielinātos militārā klātbūtne šajā reģionā; norāda, ka Arktikas Padome ir pilnvarota veicināt konstruktīvu dialogu un ilgtspējīgu attīstību; atgādina, ka ES ir iesniegusi pieteikumu novērotāja statusa piešķiršanai Arktikas Padomē, atgādina, ka ES pašlaik atjaunina savu Arktikas politiku, un atkārtoti aicina visos jautājumos, kas skar kopīgas intereses, pastiprināt sadarbību ar visiem Arktikas partneriem gan divpusējā, gan reģionālā līmenī, tostarp Arktikas Padomē, Barenca Eiroarktiskajā padomē un Ziemeļu dimensijas partnerībās; uzsver, ka ir svarīgi nodrošināt kuģošanas brīvību Tālajos ziemeļos; atgādina par sadarbības parlamentāro dimensiju Arktikā, cita starpā ar Arktikas reģiona parlamentāriešu pastāvīgās komitejas (SCPAR) starpniecību, kurā piedalās Eiropas Parlaments;

41. uzteic ES un NATO ciešo sadarbību Covid-19 pandēmijas laikā; uzsver NATO sabiedroto un ES dalībvalstu bruņoto spēku svarīgo lomu atsevišķās dalībvalstīs Covid-19 pandēmijas laikā un atzinīgi vērtē militāro palīdzību civilās palīdzības operācijām, jo īpaši veidojot lauka slimnīcas, transportējot pacientus un piegādājot un izplatot aprīkojumu; mudina īstenot tādas ES un NATO iniciatīvas, kas paredz sekmēt militāro loģistikas spēju pārrobežu izmantošanu šādu ārkārtas situāciju risināšanai, lai tādējādi nodrošinātu lielāku koordināciju, sinerģiju, solidaritāti un atbalstu; uzsver, ka ir jāpalielina ES un NATO gatavība ķīmiskajai, bioloģiskajai, radioloģiskajai un kodolaizsardzībai (CBRN); pauž pārliecību, ka kopīgi ES un NATO centieni Covid-19 krīzes pārvarēšanā tiešā veidā paaugstina mūsu sabiedrības noturību; uzsver, ka Covid-19 pandēmija ir parādījusi problēmas, ko mūsu pašreizējai noturībai rada revolucionāras ārkārtas situācijas, jo īpaši netradicionālas ārkārtas situācijas, piemēram, pandēmijas un dabas katastrofas; ar bažām norāda, ka Covid-19 krīze ir nelabvēlīgi ietekmējusi ne tikai sabiedrības veselību un ekonomiku, bet arī drošību, jo tā ir paātrinājusi ģeopolitisko

sāncensību un saasinājusi tādas neskaidrības kā piegādes ķēžu izturētspēja, kas atstās ilgstošas sekas uz Eiropas un starptautisko drošību un stabilitāti; prasa stiprināt ES un NATO sadarbību, lai varētu labāk risināt neierastas ārkārtas situācijas, tostarp paredzēt mācības par gūto pieredzi Covid-19 pandēmijā, regulāras praktiskas mācības ar mērķi labāk sagatavot dalībvalstis un sabiedrotos dabas un cilvēka izraisītu katastrofu prognozēšanai un labākai pārvaldībai, kā arī veidot ārkārtas aprīkojuma un vajadzīgo resursu krājumus;

Laiks sasniegt ES aizsardzības mērķus

42. pauž pārliecību, ka dalībvalstīm ir jāpastiprina centieni, lai tie būtu tikpat vērienīgi kā ES centieni un uzlabotu ES spēju rīkoties ar spējīgāku, labāk izvietojamu, sadarbspējīgāku un ilgtspējīgāku militāro un civilo spēju kopumu, kas ļautu ES sniegt taisnīgāku un pārliecinošāku ieguldījumu transatlantiskajā drošībā, vienlaikus ļaujot tai virzīties uz stratēģisko autonomiju un vēl vairāk pavērtu ceļu pakāpeniskai Eiropas aizsardzības savienības (EDU) izveidei saskaņā ar LES 42. pantu, ja Eiropadome ar vienprātīgu balsojumu pieņems lēmumu tādu veidot; uzsver, ka stratēģiskā autonomija stiprina transatlantisko drošību un nekādā ziņā nav vērsta uz pasākumu un resursu dublēšanu vai atsaistīšanos no NATO, vai NATO vājināšanu, bet tā ir vērsta uz to, lai papildinātu NATO centienus un spējas un panāktu sadarbspēju; vienlaikus uzsver, ka stratēģiskā autonomija ietver ne tikai aizsardzības spēju attīstību, kas pamatojas uz stipru un neatkarīgu Eiropas aizsardzības tehnisko un rūpniecisko pamatu (EDTIB), bet arī institucionālās spējas, kas ļautu ES rīkoties, kad vien iespējams, kopā ar partneriem, jo īpaši NATO, bet vajadzības gadījumā arī neatkarīgi; uzskata, ka šie pastiprinātie Eiropas spēju attīstības centieni ļaus ES uzņemties lielāku atbildību par Eiropas drošību, tostarp Eiropas kaimiņvalstīs, un globālo stabilitāti un labāk veicināt ES un NATO kopīgās intereses un vērtības; uzsver, ka Eiropas Savienība ar stratēģisku autonomiju būs transatlantiskās alianses stūrakmens un veicinās efektīvāku un lietderīgāku pieeju vairākām globālajām problēmām, kas rodas pašlaik un radīsies tuvākajā nākotnē;

43. pauž stingru pārliecību, ka vēl nepieredzētā izaicinājumu līmeņa dēļ ES mērķtiecei, kas saistīta ar PESCO, kā arī spēju attīstībai ir jāaptver spēku klāsts visā spektrā; atgādina, ka ES ieguldījumi aizsardzībā ir ieguldījumi visas transatlantiskās kopienas drošībā, kā rezultātā sloga sadalījums starp transatlantiskajiem NATO partneriem būs taisnīgāks; uzsver, ka ir jāuzlabo aizsardzības spēju attīstība, lai pienācīgi reaģētu uz kopīgajiem draudiem; uzskata, ka ES dalībvalstīm, jo īpaši 21 valstij, kas ir gan ES, gan NATO dalībvalsts, ir jārīkojas saskaņoti un jāapdomā iespēja definēt kopējus Eiropas mērķus attiecībā uz spēju attīstību un jo īpaši iespēju palielināt investīcijas pētniecībā un inovācijā, neizjaucot transatlantisko partnerību; aicina 21 valsti, kas ir gan ES, gan NATO dalībvalsts, piemērot "vienotā spēku kopuma" principu, deklarējot to pašu potenciāli pieejamo spēju kopumu plānošanas mērķiem kā ES, tā NATO; mudina abu organizāciju locekles pielikt lielākas pūles, lai panāktu lielāku saskaņotību starp NATO aizsardzības plānošanas procesu (NDPP) un ES iniciatīvām spēju attīstības jomā, jo īpaši augstas ietekmes spēju mērķiem (HICG), ES Spēju attīstības plānu (CDP) un ES koordinēto ikgadējo pārskatu par aizsardzību (CARD) tur, kur prasības pārklājas, lai izvairītos ne nevajadzīgas dublēšanās un labāk reaģētu uz jaunajiem draudiem; uzsver Eiropas Aizsardzības aģentūras (EAA) svarīgo lomu ES Spēju attīstības plāna izstrādē; uzsver, ka ikvienā ES mērķu pārskatīšanā ir jāpārdomā arī tās pamatmērķi un augstas ietekmes spēju mērķi (HICG); uzsver, ka šāda pārskatīšana ir būtiska, lai pilnībā izmantotu priekšrocības, ko sniedz tādas iniciatīvas kā PESCO; turklāt pauž pārliecību, ka ES ir jāuzlabo saikne starp plānošanu, pētniecību un spēju attīstību;

44. uzskata, ka Eiropas sabiedrotajiem NATO, kurus vajadzības gadījumā atbalsta Eiropas partneri, kas nav NATO valstis, būtu jācenšas nodrošināt pienācīga sloga un atbildības dalīšanu, lai nodrošinātu pienācīgu *NDPP* daļu, atspoguļojot Eiropas iedzīvotāju nozīmi un lomu aliansē; uzskata, ka tam būtu arī papildu ietekme — tiktu paaugstināta Eiropas spēja aizstāvēties, un līdz ar to arī palielinātas tās operatīvās spējas;

45. uzsver, ka transatlantiskā partnerība var būt sekmīga tikai tad, ja visas dalībvalstis pildīs savas saistības, tostarp piešķirs solītās investīcijas, un iesaistīsies savstarpējā atbalstā; uzsver NATO 2 % mērķi, kas tika atkārtoti apliecināts NATO 2014. gada samitā Velsā un ko dažas NATO valstis arī pilda, un uzsver, ka investīcijas šā mērķa sasniegšanā ir arī

ieguldījums Eiropas drošībā un stabilitātē, kas ļaus stāties pretī jaunajiem globālajiem izaicinājumiem; tāpat atgādina par apņemšanos 20 % no ikgadējā aizsardzības budžeta tērēt tik ļoti svarīgajai pētniecības un izstrādes jomai; uzsver, ka jauni apdraudējumi, piemēram, kiberdraudi un hibrīddraudi, papildina pašreizējās drošības problēmas un tādēļ tiem ir vajadzīgi papildu resursi; uzsver, ka, kā liecina pandēmija, drošību nevar mērīt tikai kā procentuālu daļu no IKP un ka, novērtējot ieguldījumu alianses kopējās aizsardzības stiprināšanā, būtu jāņem vērā arī vairāki citi elementi; prasa, lai aizsardzības izdevumi skaitliskā izteiksmē netiktu samazināti ekonomikas problēmu dēļ, ar kurām ES un NATO dalībvalstis saskaras Covid-19 pandēmijas dēļ;

46. uzsver, ka Eiropai šīs stratēģiskās problēmas būtu pēc iespējas jāuzlūko visaptverošā un saskaņotā veidā, izmantojot ES integrēto pieeju, kas būtu pastāvīgi jāuzlabo, izmantojot labākus koordinācijas mehānismus un vadības struktūras, kā arī ņemot vērā jaunus draudus un izaicinājumus, un pēc tam būtu jāapsver, kādas spējas tā var attīstīt kopā, kas galu galā kalpotu kā ES dalībvalstu ieguldījums NATO kolektīvajā aizsardzībā un vienlaikus uzlabotu to sadarbspēju;

47. atkārtoti pauž atbalstu aizsardzības paketē ietilpstošo direktīvu efektīvai īstenošanai attiecībā uz —attiecīgi — iepirkumiem aizsardzības un drošības jomā un ar aizsardzību saistītu ražojumu nosūtīšanu; uzsver, ka pilnīga šo direktīvu īstenošana būtu svarīgs solis ceļā uz Eiropas Aizsardzības savienību, padarītu ES aizsardzības politiku saskaņotāku un veicinātu Eiropas aizsardzības rūpniecības attīstību; pauž pārliecību, ka to īstenošana patiešām palīdzēs pārvarēt joprojām pastāvošo fragmentāciju ES aizsardzības ražojumu iekšējā tirgū, kur aizvien pastāv nevajadzīga dublēšanās un neefektīva dalībvalstu aizsardzības izdevumu izmantošana; uzsver, cik svarīgs ir spēcīgs, konkurētspējīgs un inovatīvs Eiropas aizsardzības tehniskais un rūpnieciskais pamats (EDTIB) apvienojumā ar tāda ES aizsardzības aprīkojuma tirgus izveidi, kurā pilnībā ievēroti iekšējā tirgus noteikumi, un ES kopēja nostāja ieroču eksporta jomā; uzskata, ka tas palielinātu Eiropas drošību un uzlabotu abu organizāciju locekļu sagatavotību; aicina turpināt centienus, lai kopējais aizsardzības tirgus būtu pilnībā darbotiesspējīgs; uzsver, ka ir svarīgi Eiropas Aizsardzības fondam apvienot valstu resursus kopīgai pētniecībai, izstrādei, iegādei, iepirkumam, uzturēšanai un apmācībai, un aicina projektu finansējumu stratēģiski orientēt uz ilgtermiņu; aicina panākt lielāku sinerģiju starp EDTIB un vadošajiem privātā sektora dalībniekiem, izstrādājot divējāda lietojuma jaunās tehnoloģijas, piemēram, MI, bet vienlaikus arī nodrošinot sinerģiju ar citiem dalībniekiem (pilsoniskās sabiedrības locekļiem, pētniekiem utt.); uzsver EAA un NATO sadarbības nozīmi un atzīst ES aizsardzības rūpnieciskās sadarbības nozīmi transatlantiskās aizsardzības tehnoloģiju un rūpniecības sadarbības (TADIC) ietvaros; atgādina par ilgtermiņa mērķi izveidot spēcīgu transatlantisko sadarbību aizsardzības un rūpniecības nozarē, lai veicinātu transatlantisku tehnoloģisko un rūpniecisko attīstību, cita starpā risinot jautājumus, kas saistīti ar piegāžu drošību, vienotu pieeju intelektuālā īpašuma tiesībām, ārvalstu tiešajām investīcijām un savstarpēju piekļuvi aizsardzības tirgiem; aicina Komisiju aktīvi sadarboties ar NATO, lai veicinātu transatlantisku tehnoloģisko un rūpniecisko attīstību; norāda, ka Eiropas aizsardzības iniciatīvas papildina NATO iniciatīvas un ir izstrādātas, lai mudinātu dalībvalstis iesaistīties aizsardzības jomā; mudina uz ciešu sadarbību starp EAA un NATO starptautisko personālu;

48. uzsver, cik svarīgi ir kopīgi Eiropas projekti, kas pilnībā respektē starptautiskās tiesības, piemēram, nākotnes gaisa satiksmes apkarošanas sistēma (FCAS), *Eurodrone*, kā arī galvenā zemes apkarošanas sistēma (MGCS), un aicina īstenot turpmākus vērienīgus un konkrētus projektus;

49. atzinīgi vērtē nesenajā ES un ASV samitā ES un ASV paisto apņemšanos strādāt pie tā, lai panāktu administratīvu vienošanos starp EAA un ASV; aicina panākt šādas vienošanās arī ar citām NATO valstīm, jo īpaši tām, ar kurām ir sāktas sarunas par pievienošanos ES, vienlaikus ievērojot visus nepieciešamos pasākumus ES un tās dalībvalstu drošības un aizsardzības interešu aizsardzībai, lai padziļinātu transatlantisko sadarbību aizsardzības jomā, nodrošinot, ka izmantotā militārā tehnoloģija ir pilnībā sadarbspējīga tehniskā līmenī;

50. pauž gandarījumu par jaunā START līguma pagarināšanu, jo tas abām parakstītājvalstīm dos papildu laiku turpināt sarunas, lai vienotos par jaunu ieroču kontroles instrumentu; aicina ES un NATO censties iesaistīt citas valstis, sevišķi Ķīnu; atgādina, ka ir jāpalielina sadarbība un ieguldījumi tik svarīgajā pretgaisa un pretraķešu aizsardzības jomā; pauž nopietnas

bažas par INF līguma termiņa beigām, kas ir radījis jaunu drošības risku, jo īpaši Eiropas valstīm; prasa atzīt un pienācīgi risināt Eiropas drošības problēmas; pauž nožēlu par to, ka atsevišķas valstis nesen izstājušās no Atvērto debesu līguma;

51. atkārtoti apstiprina pilnīgu atbalstu ES un tās dalībvalstu saistībām attiecībā uz KNL, kas ir kodolieroču neizplatīšanas un atbruņošanās režīma stūrakmens; uzsver nepieciešamību veikt efektīvus pasākumus kodolatbruņošanās virzienā; atkārtoti pauž jau izskanējušo paziņojumu, ka jāstiprina miers un drošība pasaulē, kas brīva no kodolieročiem un kur nenotiek šādu ieroču izplatīšana; mudina ES un NATO virzīties uz vērienīgu programmu efektīvu starptautisko ieroču kontroles, atbruņošanās un neizplatīšanas režīmu saglabāšanai un nostiprināšanai, kas ir pasaules, transatlantiskās un Eiropas drošības stūrakmens, un atgādina par nepieciešamību īstenot tādu politiku, kuras mērķis ir sekmēt visu kodolieroču arsenālu samazināšanu un likvidēšanu un izveidot pasauli bez kodolieročiem; pauž bažas par pašreizējām norisēm un iniciatīvām Irānā saistībā ar urāna bagātināšanas programmu; atkārtoti pauž pastāvīgu atbalstu Kopīgajam visaptverošajam rīcības plānam (KVRP), kas ir labākais iespējamais veids, kā panākt, ka Irāna izmanto kodolenerģiju tikai miermīlīgiem mērķiem; atzinīgi vērtē sarunu atsākšanu un aicina visas puses atgriezties pie pilnīgas saistību izpildes;

52. aicina ES un tās iestādes, balstoties uz integrētās pieejas ieliktajiem pamatiem, visā politikas veidošanas procesā veidot kopīgu drošības un aizsardzības kultūru, kas respektē dalībvalstu drošības un aizsardzības īpatnības, kā arī stratēģisko pieeju, kas jo īpaši būtu jāpiemēro lēmumiem tirdzniecības, piegāžu ķēžu pārvaldības, investīciju pārbaudes un attīstības sadarbības, infrastruktūras, mobilitātes un digitālo tehnoloģiju jomā; uzsver, ka šajā ziņā būtiska loma ir Stratēģiskajam kompasam; uzsver, ka tādās jomās kā hibrīddraudi un kiberdraudi, kā arī dezinformācijas kampaņu apkarošana ES iestādēm ir labas iespējas izstrādāt kopīgus atbildes pasākumus; šajā ziņā atzinīgi vērtē 2020. gada decembra drošības savienības paketi un uzskata, ka tas ir labs pirmais solis, kas ātri jāpapildina ar turpmākiem pasākumiem; ņem vērā priekšlikumu TID 2 direktīvai;

53. uzsver militārās mobilitātes nozīmi ātrai spēku kustībai ES iekšienē un ārpus tās, kas savukārt ir svarīgi efektīvai un preventīvai aizsardzībai; aicina ES un tās dalībvalstis pastiprināt centienus, lai vēl vairāk samazinātu procedurālos šķēršļus militārajai mobilitātei; atzinīgi vērtē ES būtisko nozīmi militārās mobilitātes veicināšanā un prasa ievērojami palielināt centienus īstenot šo projektu, jo īpaši izmantojot PESCO, kā arī mudinot dalībvalstis stimulēt savas rūpnieciskās bāzes, lai varētu piedāvāt konkurētspējīgus projektus, kas ir tiesīgi saņemt ES līdzfinansējumu; aicina palielināt sinerģiju ES pusē starp dažādiem iesaistītajiem dalībniekiem; uzsver, ka, lai militārā mobilitāte izdotos, ir vajadzīga visu valdību rīcība, iesaistot ES iestādes, dalībvalstis un NATO; aicina apsvērt rīcības plānu, kurā galvenā uzmanība būtu pievērsta ES un NATO kopīgajām interesēm militārajā mobilitātē, izvirzot vērienīgākus mērķus tādās jomās kā digitalizācija, transporta infrastruktūras un sistēmu kibernoturība un iespējas izmantot mākslīgā intelekta risinājumus militārās mobilitātes labā; uzskata, ka šis projekts apliecina gan ES un NATO sadarbības pievienoto vērtību, gan parāda, kā ES instrumenti un kompetences var veicināt NATO kolektīvo aizsardzību; atzinīgi vērtē to, ka, lai arī sākotnēji izvirzītais līmenis nav sasniegts, tomēr ievērojami ES līdzekļi ir piešķirti aizsardzības projektiem, kas paredz sadarbību; atgādina, ka 38 no 46 pašreizējiem PESCO projektiem atbilst NATO aizsardzības plānošanas prioritātēm, un atzinīgi vērtē iespējamu trešo valstu dalību šādos projektos saskaņā ar attiecīgā Padomes lēmuma noteikumiem;

Virzība uz vērienīgu partnerību

54. pauž ciešu pārliecību, ka ES un NATO attiecības ir jāpaaugstina līdz reālam stratēģiskam līmenim, jo tikai tā būs iespējams pilnībā izmantot partnerības potenciālu, kas balstās līdz šim panāktajā izcilajā progresā, un īstenot vispārīgo mērķi —izveidot īstenas attiecības abu organizāciju starpā; lai saglabātu uzticēšanos un saprašanos augstākajā līmenī, aicina rīkot regulārus tematiskos samitus, kuros piedalītos visi NATO un ES valstu un valdību vadītāji, un pauž ilgtermiņa redzējumu par ES un NATO Partnerības padomi; turklāt aicina uz diskusijām par pastāvīgas ES aizsardzības ministru padomes izveidi, kurai būtu jādarbojas ciešā sadarbībā ar NATO valstu aizsardzības ministru sanāksmēm; uzsver iekļautības principa nozīmīgumu;

55. atgādina par iekļautības principu un mudina palielināt kopējo neoficiālo sanāksmju skaitu, kā arī ES un NATO iestāžu vadītājiem vairāk nākt klajā ar kopīgiem paziņojumiem; atkārtoti aicina ES un NATO organizēt regulāras un vērienīgākas kopīgas mācības, balstoties uz pašreizējo paralēlo un koordinēto mācību praksi (PACE), nodrošinot, ka tajās iesaistās visas dalībvalstis un sabiedrotie, kas palīdzētu uzlabot savstarpējo ES un NATO izpratni un vēl vairāk uzlabot sadarbību personāla līmenī; mudina turpmākajās mācībās iekļaujošā un nediskriminējošā veidā uzlabot neklasificētas un klasificētas informācijas apmaiņu kā pirmo soli informācijas apmaiņai reālās krīzes situācijās;

56. aicina visas dalībvalstis strādāt pie tā, lai noslēgtu drošības nolīgumu starp Kipru un NATO;

57. atzinīgi vērtē progresu, kas panākts 74 kopīgo rīcības priekšlikumu īstenošanā; tomēr uzskata, ka to pilnīgas īstenošanas panākšanai ir vajadzīgs lielāks politiskais atbalsts; turklāt, lai palielinātu līdzatbildību un padarītu sadarbību reālāku un vairāk orientētu uz rezultātiem, aicina ierosināt pamatprojektus, piemēram, EDTS jomā un degvielas uzpildei lidojumā, modelējot tos pēc tādiem projektiem kā militārās mobilitātes jomā;

58. uzsver, ka gan ES, gan NATO jāsaskaņo centieni terorisma apkarošanā, uzlabojot pašreizējo praksi attiecībā uz izlūkdatu apmaiņu starp dalībvalstīm un NATO, liekot uzsvaru uz labāku un kopēju situācijas apzināšanu svarīgākajās jomās, starp kurām ir teroristu patvērumu veidošanās, EDT izmantošana terorisma nolūkā, kā arī hibrīda taktika;

59. atzīst, ka, ņemot vērā institucionālos ierobežojumus, ES un NATO sadarbība lielā mērā notiek neoficiālā un tehniskā personāla līmenī, kā dēļ visu dalībvalstu un sabiedroto aktīva iesaistīšanās mēdz būt ierobežota; uzskata, ka šie ierobežojumi padara ievainojamu kā transatlantisko, tā arī Eiropas drošību un ir viens no iemesliem, kāpēc NATO struktūrām potenciāli varētu tikt bloķēta piekļuve ES KDAP operācijām; uzskata, ka šāda situācija nav ilgtspējīga, un tādēļ stingri mudina visas ieinteresētās personas godprātīgi sadarboties, lai rastu risinājumu, kas padarītu sadarbību visos līmeņos oficiālāku un paredzamāku, lai starp organizācijām veidotos labas un stabilas attiecības; atzinīgi vērtē diskusiju par ES nākotnes militārās vadības spējām, kurām jābūt sadarbspējīgām un saderīgām ar NATO, lai nodrošinātu vienotā spēku kopuma visefektīvāko operatīvo kapacitāti;

60. uzsver nepieciešamību stiprināt sabiedroto vienotību, solidaritāti un kohēziju; atzīst, ka starp sabiedrotajiem Vidusjūras austrumdaļā pastāv nopietnas nesaskaņas; atzinīgi vērtē NATO deeskalācijas mehānisma izveidi; atkārtoti pauž bažas par to, ka Turcija iegādājusies Krievijas raķešu sistēmu S-400; uzsver, ka ir svarīgi turpināt uzticības veidošanas pasākumus, kuru pamatā ir dialogs un savstarpēja cieņa; pauž dziļas bažas par Turcijas — stratēģiski nozīmīgas kaimiņvalsts un NATO sabiedrotā rīcību; aicina Turciju izvairīties no turpmākām provokatīvām un destabilizējošām darbībām un mudina to īstenot tādu ārpolitiku, drošības un iekšējo politiku, kas atbilst ES kandidātvalsts un NATO sabiedrotās valsts saistībām un tam, kas no tās tiek sagaidīts;

61. atgādina, ka gan ES, gan NATO ir veidotas uz to valstīm kopīgu demokrātijas principu pamata; atgādina, ka Ziemeļatlantijas līgums ir tieši saistīts ar ANO Statūtiem; aicina NATO pieprasīt no savām dalībvalstīm, lai tās pilnībā ievērotu visus ANO Statūtu pantus; uzsver, ka transatlantiskajai partnerībai ir vajadzīgi ne tikai spēcīgi militārie spēki, bet arī spēcīga un noturīga sabiedrība; uzsver savstarpēji pastiprinošo saikni starp spēcīgiem demokrātijas pamatiem, spēcīgu, uz noteikumiem balstītu starptautisko kārtību un spēcīgu transatlantisko partnerību, kas tikai kopā var nodrošināt mūsu demokrātijas ilgmūžību; atbalsta prezidenta Baidena administrācijas ierosināto ideju par globālu demokrātisko valstu samitu; aicina darīt vairāk, lai ņemtu vērā jauniešu augstās prasības un mudinātu viņus patiešām iesaistīties mūsu demokrātiskajos procesos, un skaidri iepazīstināt jauniešus ar stratēģiskajiem izaicinājumiem, ar kuriem saskaras mūsu sabiedrība, lai nodrošinātu, ka viņi iesaistās šo kritiski svarīgo jautājumu risināšanā un aktīvi atbalsta mūsu kopīgos centienus;

62. atgādina, ka Eirobarometra aptaujas liecina, ka lielāka ES loma drošības un aizsardzības jomā Eiropas iedzīvotāju uztverē ir prioritāte; ierosina gaidāmajā Konferencē par Eiropas nākotni pievērsties ES un NATO sadarbībai un drošības un aizsardzības jautājumiem, lai nodrošinātu iedzīvotāju viedokļa uzklausīšanu;

63. atgādina, cik svarīga ir proaktīva, efektīva un pārredzama komunikācija gan ES iekšienē, gan uz ārpusi, un aicina veidot ciešāku sadarbību starp attiecīgajiem NATO un ES darbiniekiem stratēģiskās komunikācijas jomā, jo īpaši attiecībā uz dezinformācijas, ārējas iejaukšanās un kiberuzbrukumu apkarošanu, stratēģiski svarīgās zonās, tādās kā Rietumbalkāni un Austrumu partnerības valstis; aicina uzlabot informācijas apmaiņu kiberuzbrukumu un dezinformācijas kampaņu identificēšanā, lai paaugstinātu spējas uz tiem reaģēt; tomēr uzstāj, ka gan ES, gan NATO ir jāsaglabā sava neatkarība; atbalsta ideju izveidot neatkarīgus izcilības centrus to valodu apguvei, kurās runā stratēģiski nozīmīgos reģionos;

64. uzsver parlamentārās diplomātijas nozīmi un atkārtoti aicina palielināt NATO Parlamentārās asamblejas (PA) lomu; iesaka NATO parlamentārās asamblejas pastāvīgajai komitejai paaugstināt Eiropas Parlamenta delegācijas statusu NATO parlamentārajā asamblejā līdz pilnam statusam, tādā veidā atspoguļojot ES un NATO sadarbības nozīmīgumu; aicina sasaukt Eiropas Parlamenta Ārlietu komitejas un Amerikas Savienoto Valstu Pārstāvju palātas Ārlietu komitejas kopīgu sanāksmi, lai apspriestu kopīgos drošības apdraudējumus transatlantiskajai partnerībai un to, kā pastiprināta ES un NATO sadarbība varētu palīdzēt tos novērst;

65. atzinīgi vērtē to, ka NATO ģenerālsekretārs 2020. gada 15. decembrī pirmo reizi piedalījās Komisāru kolēģijas sanāksmē, kas bija spēcīgs signāls ciešai un abpusējai vēlmei stiprināt NATO un ES partnerību; izsaka atzinību NATO ģenerālsekretāram Jenam Stoltenbergam par viņa vadošo lomu un apņēmību veicināt ES un NATO attiecības, kas atbilst ES vadības noteiktajiem mērķiem un prioritātēm;

o

o o

66. uzdod priekšsēdētājam nosūtīt šo rezolūciju Padomei, Komisijai, Eiropas Ārējās darbības dienestam, Komisijas priekšsēdētājas vietniekam un Savienības Augstajam pārstāvim ārlietās un drošības politikas jautājumos, NATO ģenerālsekretāram, Eiropas Aizsardzības aģentūrai, ES un NATO dalībvalstu valdībām un parlamentiem un NATO Parlamentārajai asamblejai.